

JOSEP GARCIA

►► Robert G3mez, en un moment de *Conquassabit*.

Gelabert agafa un renovat impuls

El core3graf entusiasma al Lliure en el primer espectacle juntament amb un elenc jove i brillant

|| MARTA CERVERA
BARCELONA

Sensualitat, emoci3 i desafiament s'uneixen en les dues noves coreografies, *Sense fi* i *Conquassabit*, estrenades per la renovada companyia Gelabert / Azzopardi al Teatre Lliure. Totes dues es refereixen al temps. *Sense fi*, amb m3sica del singular Pascal Comelade creada per a la peça, submergeix l'espectador en el m3n de records o somnis d'un personatge, Cesc Gelabert, que va obrint finestres del seu m3n interior, recordant el cam3 recorregut. Els nou ballarins que treballen amb el veterà core3graf, tots ells joves i virtuoses, projecten aquests episodis desplegant una energia, seguretat i passió increïbles. Amb ells, Gelabert ha obert una nova etapa en la traject3ria de la seva companyia. En el seu debut a Barcelona van captivar el p3blic, que els va ovacionar fervorosament.

Els duos que Gelabert executa amb un d'ells, Romain Guion, permet veure una cosa poc comuna: la simbiosi perfecta d'experi3ncia i joventut, l'3mpetu i la força davant la saviesa i la capacitat d'un ballar3 que omple de contingut i sentiment cada gest. Tot l'elenc, que es completa amb J3lia Cort3s, Virginia Gimeno, Robert G3mez, Manon Greiner,

Elia L3pez, Salvador Masclans, Alberto Pineda i Charles Washington, va brillar i va connectar amb el p3blic. A *Sense fi* es mou en un m3n de llums i ombres amb una escenografia dissenyada per Llorenç Corbella, basada en objectes geom3trics amb llum pr3pia, entre els quals destaca un enorme globus, que es mou com un p3ndol.

Una bell3sima ària d'*Alcina* introdueix *Conquassabit*, la segona coreografia, inspirada en l'exquísida m3sica barroca de H3ndel, principalment de les seves òperes. Gelabert, que exerceix de mestre accelerador del temps, amb vara inclosa, sorprèn amb ballarins que desafien l'equilibri, salten i roden per terra, connectant elements de la dansa clàssica i contemporània.

Duos, trios i n3meros de conjunt se succeeixen en aquesta peça impactant la retina. S'han de destacar moments bell3sims com el serè *d3veloppement* que Manon Greiner desplega en solitari davant l'3nic element esc3nic, una gran tela platejada que adopta formes diverses, o el desenvolupament de l'escena en qu3 tots els ballarins apareixen clavats sobre les puntes amb la lona platejada estesa sota els seus peus. Si aix3 3s el que s3n capaços de fer en el seu primer espectacle junts 3qu3 ens deparrà el futur? Vull veure-ho. ≡